

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **Ł. Ś.**, skazanego z art. 202 § 3 k.k.
po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 21 lipca 2022 r. sygn. V Ka 1049/22,
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni
z 24 marca 2022 r. sygn. IX K 202/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z 24 marca 2022 r. sygn. IX K 202/20 uznał **Ł. Ś.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że: w okresie od 9 lipca 2004 r. do 15 października 2018 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przechowywał i posiadał w celu rozpowszechniania, na serwerach skrzynki poczty elektronicznej (...) pliki z zawartością zdjęć i filmów w liczbie co najmniej 130 zawierających treści pornograficzne związane z posługiwaniem się zwierzęciem, jak również używając

skrzynki poczty elektronicznej (...) rozpowszechniał i prezentował za pośrednictwem poczty e-mail pliki z zawartością zdjęć i filmów w liczbie co najmniej 188 zawierających treści pornograficzne związane z posługiwaniem się zwierzęciem, a także posiadał na własny użytek jeden plik graficzny z zawartością treści pornograficznych z udziałem małoletnich, tj. przestępstwa z art. 202 § 3 k.k. w zb. z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 202 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 21 lipca 2022 r. sygn. V Ka 1049/22, częściowo zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował czynność prezentowania plików z zawartością zdjęć i filmów zawierających treści pornograficzne z posługiwaniem się zwierzęciem (pkt 1 wyroku).

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wywiódł obrońca skazanego Ł. Ś., podnosząc w niej zarzut rażącej obrazy przepisów prawa materialnego mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 202 § 3 i 4a k.k. polegającej na uznaniu przez Sąd Okręgowy (za Sądem Rejonowym), że skazany przechowywał i posiadał w celu rozpowszechniania zdjęcia i filmy o treści pornograficznej związanej z posługiwaniem się zwierzęciem, że (używając skrzynki poczty elektronicznej) rozpowszechniał pliki z zawartością zdjęć i filmów zawierających treści pornograficzne związane z posługiwaniem się zwierzęciem, a także, że posiadał (na własny użytek) jeden plik graficzny z zawartością treści uznanych przez sąd za treści pornograficzne z udziałem małoletnich.

Obrońca w kasacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako

oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21]. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku), w sposób rażący naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

Kasacyjny zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie powtórzeniem zarzutu apelacyjnego, do którego odniósł się sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w konsekwencji zmieniając także opis czynu przypisanego oskarżonemu, eliminując czynność prezentowania plików zawartością zdjęć i filmów zawierających treści pornograficzne z posługiwaniem się zwierzęciem.

Niemniej, analiza uzasadnienia wyroków zapadłych w niniejszej sprawie, prowadzi do odmiennych od powziętych przez obrońcę oskarżonego wniosków, albowiem nie jest tak, jak twierdzi skarżący w kasacji, iż sąd dokonując subsumpcji, miał dopuścić się obrazy art. 202 § 3 i § 4a k.k. Zdaniem obrońcy, skazany nie rozpowszechniał treści pornograficznych, a jedynie przysyłał je do wyłącznie zamkniętego kręgu osób.

Przedstawiona przez skarżącego w kasacji argumentacja w zakresie dot. obrazy art. 202 § 3 k.k. stanowi w istocie polemikę ze stanowiskiem sądu

odwoławczego co do pojęcia rozpowszechniania, który to dokonał wykładni znamienia czasownikowego tego terminu zawartego w treści art. 202 § 3 k.k. Przedstawione przez ów sąd rozważania poparte stanowiskiem doktryny zasługują na pełną aprobatę. Trafne jest bowiem stanowisko przyjęte przez sąd odwoławczy, iż: „rozpowszechnianie treści pornograficznych zachodzi, gdy dostęp do treści będzie mogła uzyskać szersza lub nawet nieograniczona liczba osób, w szczególności za pośrednictwem Internetu. Rozpowszechnianie nie musi natomiast mieć charakteru publicznego. Nie ma znaczenia czy dla uzyskania dostępu do rozpowszechnianych treści konieczne jest podjęcie przez osoby trzecie szczególnych zabiegów, czy też dostęp do nich jest całkowicie swobodny” (pkt 3.3 formularza uzasadnienia wyroku). Subsumpcja dokonana więc w oparciu o tak zinterpretowane pojęcie rozpowszechniania, w sytuacji, gdy skazany przysyłał na skrzynki pocztowe innych osób niezabezpieczone pliki zawierające treści, o jakich mowa w art. 202 § 3 k.k. do których dostęp wymagał od odbiorców jedynie zalogowania się na swoją skrzynkę, jawi się jako jednoznacznie prawidłowa i nie stanowi obrazy prawa materialnego.

W odniesieniu natomiast do dalszej części zarzutu, a mianowicie obrazy art. 202 § 4a k.k. zauważyć należy, iż argumentacja skarżącego jedynie powierzchownie zdaje się odwoływać do obrazy prawa materialnego, w istocie zaś jest prezentacją poglądu strony dotyczącego ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co do okoliczności związanych z posiadaniem pliku zakwalifikowaną jako pornografia dziecięca. Kwestia ta jest natomiast problematyką faktów, a nie prawa. W istocie nie jest to nic innego jak sformułowanie zarzutu względnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 k.p.k.

W świetle tak skonstruowanego zarzutu kasacyjnego przypomnieć należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego popartym także szerokim piśmiennictwem, utrwalono stanowisko, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Obraza prawa materialnego nie następuje w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych.

Przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie (postanowienie SN z 6 lutego 2017 r. sygn. V KK 400/16 i cyt. tam piśmiennictwo).

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie obciążając skazanego obowiązkiem uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

(B.B.)

[ms]